

சிகாக்கோ சீக்ரெட்

ராஜேஷ்குமார்

சிகாக்கோ

மெரீன் டிரைவின் இடுப்புப் பகுதியில் இருந்தது அந்தத் தனியார் ஆஸ்பிட்டல். அதன் கிராண்ட் உடம்பும், கண்ணாடிச் சதுரங்களும் பனி ஈரத்தில் திட்டுத் திட்டாய் வியர்த்திருந்தன.

சிதறிப்போன பலகாரத்தை ஈக்கள் மொய்ப்பதுபோல் கார் பார்க்கிங் பகுதியை விதம்விதமான மாடல்களில் பளபளப்பான கார்கள் மொய்த்திருந்தன. இதயத்தை அறுக்கும் டர்போ எஞ்சின் ஒசையுடன் அவ்வப்போது அந்த பார்க்கிங்கிலிருந்து கார்கள் வெளியேறுவதும்.. உள்ளே சொருகிக் கொள்வதுமாய் இருந்தன.

அகலமான கண்ணாடித் தடுப்புகளுக்கு அப்பால் இஸ்ட் வடிவத்தில் ஒவ்வொரு மாடிக்கும் நதர்ந்து கொண்டிருக்கும் எஸ்க லேட்டர்கள் தெரிந்தன.

திரில் டுடே

செம்பட்டை முடி அமெரிக்கர்கள் சுறு சுறுப்புடன் அங்குமிங்கும் நடமாடிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

ஆஸ்பிட்டலின் ஐ.சி.வார்டும்... அதனுள் ஐக்கியமாகியிருந்த ஆப்ரேஷன் தியேட்டரூம்... நம் கவனத்திற்கு உரிய இடங்கள்.

ஆப்ரேஷன் தியேட்டரின் நெற்றியில் பிஸி என்ற சிவப்பு வார்த்தை அழுத்தமாய் ஒளிர்ந்து கொண்டிருந்தது.

உள்ளே ப்ளட் லைட் ஒரு நாற்பது வயது நோயாளியை வெளிச்ச வெள்ளத்தில் குளிப்பாடிக் கொண்டிருக்க - அவரது மூளை திறந்து வைக்கப்பட்டிருந்தது.

அதன் கபாலக் கொச்சொசப்புகளிடையே டாக்டர் ஜேக்ஸனின் கைகள் பளபளப்பான ஸ்கால்ப்பெல்லை கவனத்தோடும் வேகத்தோடும் கையாண்டு கொண்டிருந்தன.

மாஸ்க்கின் உள்ளே உதடுகள் சிக்கியிருக்க - கண்கள் இமைக்காமல் பேஷண்டின் மூளைப் பிரதேசத்தில் ஆணியடித்திருக்க குறிப்பறிந்து - நேரமறிந்து தகுந்த ஆயுதங்களையும்... மருந்துகளையும்... நர்ஸ்கள் அவர் கையில் சேர்ப்பித்துக் கொண்டே இருந்தார்கள்.

ஏறக்குறைய இரண்டரை மணி நேரப் போராட்டம்.

ஜேக்ஸனின் இயக்கங்கள் நின்றன.

பேஷண்ட்டுக்கு அருகில் பச்சைக் கோடுகள் வரைந்து கொண்டிருந்த ஈஈஜி கருவியில் கோடுகளின் நகரலைக் கொஞ்ச நேரம் கண்களால் விழுங்கினார்.

கரும்பச்சை முக உறையை முகத்தினின்றும் மெதுவாய் அகற்றிக் கொண்டே ஹெட்நர்சைப் பார்த்தார்.

“ஸ்டிச் பண்ணிவிடுங்கள்...”

திரில் டுடே

“எஸ் டாக்டர்...”
“தொடர்ந்து ஐ.சி. வார்டிலேயே வைத் திருங்கள்...”

“எஸ் டாக்டர்...”
“ஹிஸ்டரி கார்டில் உள்ள ப்ரிஸ்க்ரிப்ஷனைத் தொடருங்கள்...”

“ஆகட்டும் டாக்டர்...”
வாஷ் பேசனில் கைகளை சுத்தப்படுத்திக் கொண்ட ஜேக்ஸன் நாப்கினால் ஈரத்தை ஒற்றியெடுத்தபடியே ஆப்ரேஷன் தியேட்டரை விட்டு வெளியே வந்தார்.

வெளியே கோட் மிடி அணிந்த இளம் பெண் ஒருத்தி கண்களில் திரையிட்டிருந்த கண்ணீருடன் அவரை எதிர் கொண்டாள்.

அவளுடைய இரண்டு கைகளும் ஒரு சிறுவனையும், சிறுமியையும் அணைத்திருந்தன. அழகான அந்தக் குழந்தைகளின் முகங்களும் அழகையில் சிவந்திருந்தன.

ஜேக்ஸனை வேகமாய் நெருங்கிக் கேட்டாள் அவள்:

“டாக்டர்...?”

“கம் டு மை ரூம்...”

“அவருக்கு...”

“என்னுடைய அறைக்கு வா... விபரமாகப் பேசலாம்...”

ஜேக்ஸனின் வேக நடைக்கு ஈடு கொடுத்து குழந்தைகளையும் அழைத்துக் கொண்டு அவர் பின்னாலேயே போனாள் அவள்.

கைப்பிடிக் குமிழைத் திருகி - கனமான மரக் கதவை விரித்துக் கொண்டு - அந்த அறைக்குள் நுழைந்தார் ஜேக்ஸன்.

ஹீட்டரின் கதகதப்பை ரெகுலேட் செய்து விட்டு இருக்கையில் அமர்ந்து கொண்டவர், அவர்களுக்கும் நாற்காலிகளைக் காட்டினார்.
திரில் டுடே

“டேக்யுவர் சீட்...”

அந்தப் பெண் சீட் நுனியில் உட்கார - அவளுக்கு இருபுறமும் இருந்த இருக்கைகளில் அவளுடைய குழந்தைகள் அமர்ந்தார்கள்.

“டாக்டர்... அவருக்கு...”

மறுபடியும் அவள் துவங்கியதும் - ஜேக்ஸன் கனத்த குரலில் பேச ஆரம்பித்தார்.

“கவலைப்பட வேண்டாம்... ஆப்ரேஷன் சக்ஸஸ்தான்... இன்னும் இரண்டொரு நாட்களில் உன்னுடைய கணவனுக்கு சுய நினைவு திரும்பிவிடும்...”

அவள் கண்களில் இப்போதும் கண்ணீர் வழிந்தோட ஆரம்பித்தது. ஆனால் அந்தக் கண்ணீரில் இப்போது மெலிதான சந்தோஷம் கலந்திருந்தது.

“தாங்க்யூ டாக்டர்... தாங்க்யூ வெரி மச்... பல மாதங்களாக கோமா நிலையிலிருந்த என்னுடைய கணவரின் உயிரைக் காப்பாற்றியதற்கு நான் உங்களுக்கு எப்படி நன்றி சொல்வது என்றே தெரியவில்லை... இன்னும் மூன்று நான்கு நாட்களில் அவர் இறந்தே போய்விடுவார் என்று எல்லா டாக்டர்களும் சொல்லிவிட்டார்கள்... உங்களைப் பார்க்கச் சொல்லி என் நண்பர்கள் யோசனை சொன்னார்கள்... மிகவும் கஷ்டப் பட்டுத்தான் உங்கள் அப்பாயின்மென்ட் வாங்கினேன்... மூளையில் ஒரு ஆப்ரேஷன் செய்து அவரைப் பிழைக்க வைக்க முடியும் என்று நீங்கள் சொன்னபோது என்னால் நம்ம முடியவில்லை... கிரேட்... ரியலியூ ஆர் கிரேட்...”

“நான் என் கடமையைத்தான் செய்தேன்... இதற்காக நீ ரொம்பவும் சிலாகித்துப் பேச வேண்டிய அவசியம் இல்லை...”

“இல்லை டாக்டர்... நீங்கள் உங்கள் கடமைக்கு அப்பாற்பட்டு எங்களுக்கு உதவி

திரில் டுடே

செய்திருக்கிறீர்கள்... என்னைப்போன்ற நடுத்தரக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்களுக்கு இந்த ஹாஸ்பிட்டலில் காலடி எடுத்து வைக்கவே அருகதை இல்லை... இருந்தாலும் ஒரு நப்பாசையில் உங்களின் அப்பாயின்மென்ட் பெற்று உங்களை கன்சல்ட் செய்தேன்... என் நிலைமை தெரிந்து ஃபீஸ் வாங்கிக் கொள்ளாமல் இந்த ஆப்ரேஷனை செய்ய ஒப்புக் கொண்டீர்கள். ஆஸ்பத்திரி நிர்வாகத்திடம் பேசி இதர பில் களிலும் கொஞ்சம் சலுகை பெற்றுத் தந்திருக்கிறீர்கள்... குறைந்த பட்சம் வார்த்தைகளிலாவது உங்களுக்கு நான் நன்றி சொல்லியே தீர வேண்டும்...”

“என்னுடைய மருத்துவ அறிவு பணம் சம்பாதிக்க மட்டும் பயன்பட்டால் அதில் என்ன இருக்கிறது...? ஒரு உயிரைக் காப்பாற்றப் பயன் பட்டால்தான் அதற்கு மரியாதை...! ஏழையோ... நடுத்தரவர்க்கமோ... பணக்கார வர்க்கமோ... அதைப்பற்றி நான் கவலைப்படுவதில்லை... ஒரு உயிரைக் காப்பாற்றும் உபாயம் என் மருத்துவ அறிவுக்குப் புலப்பட்டால் எப்பாடுபட்டாவது அந்த உயிரை நான் காப்பாற்றியே தீருவேன்...”

அவள் பணி பட்ந்த விழிகளோடு குழந்தை யிடம் திரும்பினாள்.

“உங்கள் அப்பாவின் உயிரைக் காப்பாற்றிய டாக்டருக்கு நன்றி சொல்லுங்கள்...”

“தாங்க்யூ டாக்டர்...”

“டாடியை மீட்டுத் தந்ததற்கு நன்றி டாக்டர்...”

சன்னமான குரலில் இரண்டும் நன்றி தெரிவிக்க - ஜேக்ஸன் அவர்கள் கன்னங்களைத் தட்டி விடை கொடுத்தார்.

“ஓக்கே...நீங்கள் போகலாம்... இன்னும் ஒரு மாத காலத்திற்கு அவர் பெட் ரெஸ்ட் எடுக்க வேண்டும்... டயட்டில் அக்கறை எடுத்துக்

திரில் டுடே

கொண்டால் அவருடைய மூளையைத் தாக்கிய அரக்கனை மீண்டும் எட்டிப் பார்க்கவிடாமல் தடுக்கலாம்...”

“கவனமாகப் பார்த்துக் கொள்ளுவோம் டாக்டர்...”

அவரிடம் கைகுலுக்கிவிட்டு அவர்கள் வெளியேறிச் சென்றபோது - இன்ட்ராகாம் சப்தத்தை நழுவ விட ஆரம்பித்தது.

ரிஸீவரை காதில் ஓட்ட வைத்தார் ஜேக்ஸன்.

“ஹலோ...”

“நான் ரிசப்ஷனிஸ்ட் பேசுகிறேன் டாக்டர்...”

“என்ன விஷயம்...”

“உங்களுக்கு ஒரு ஃபேக்ஸ் வந்திருக்கிறது... நீங்கள் இருக்கையில் இருக்கிறீர்களா... இல்லை ஆபரேஷன் தியேட்டரில் உள்ளீர்களா என்று தெரிந்து கொள்ளத்தான் கூப்பிட்டேன்... ஃபேக்ஸ் தகவலைக் கொடுத்தனுப்பவா...?”

“கொடுத்தனுப்பு... அதற்கு முன்னால் அந்த ஃபேக்ஸ் எங்கிருந்து வந்திருக்கிறது என்று பார்த்துச் சொல்...”

“தமிழ்நாடு...” என்றாள் ஆங்கில அஸென்ட்டில்.

“தமிழ்நாடு...? எங்கிருக்கிறது...?”

“இந்தியா...”

“இந்தியாவிலிருந்து ஃபேக்ஸ்...?”

“ஆமாம்...”

“என்ன தகவல்...?”

“அவசரம்... மிக அவசரம்... ஒரு விஜயியின் உயிரைக் காப்பாற்ற நீங்கள் உடனே இந்தியா வுக்கு வரவேண்டும்...”

கொஞ்சம் திகைப்போடு ரிசீவரைப் பார்த்தார் ஜேக்ஸன்.

திரில் டுடே

விழா மண்டபம் ஜனக் கூட்டத்தினால் நிரம்பி இருந்தது.

முதலமைச்சர் கதிர்வாணன் மேடையில் நடுநாயகமாய்ப் போடப்பட்டிருந்த அலங்கார நாற்காலியில் அமர்ந்திருந்தார்.

அடுத்தடுத்த இருக்கைகளில் பிற அமைச்சர்கள் கஞ்சி போட்ட வேஷ்டி சர்ட்களோடும் கட்சிக் கரை துண்டோடும் உட்கார்ந்திருந்தார்கள்.

யாரோ ஒருவர் மைக்கை கெட்டியாய்ப் பிடித்துக் கொண்டு வளவளத்துக் கொண்டிருந்தார்.

“தமிழகத்தின் மூலை முடுக்குகளை எல்லாம் பூதக்கண்ணாடி கொண்டு அலசி... சாதனையாளர்கள் எந்த மூலையில் இருந்தாலும் கண்டறிந்து அவர்களுக்குப் பணமுடிப்பைப் பரிசாய்த் தந்து அவர் தம்மை ஊக்குவிக்கும் தலைவர் கதிர்வாணன் அவர்களின் பண்பு பார் முழுக்கப் போற்றத்தக்கது... இத்தகைய தகை நிறைந்த வள்ளல் தலைவனை இனி தமிழகத்தில் எந்தக் கொம்பனாலும் அசைக்கவே முடியாது என்று அறுதியிட்டுக் கூறுகிறேன்...”

கதிர்வாணன் சைகையால் அழைக்க - மேடையின் மூலையில் நின்றிருந்த ஒருவர் அவசரமாக அவருக்கு அருகில் வந்தார்.

சேருக்குப் பின்னாலிருந்து பவ்யமாய் அவரிடம் குனிந்தார்.

“என்ன தலைவரே...?”

“யார் இந்த ஆள்...?”

திரில் டுடே

“வட்டச் செயலாளரோட மச்சினன்... மைக் கிடைச்சா அவ்வளவு சுலபத்தில் விடமாட்டான்... ஆனா நல்லாப் பேசுவான்...”

“கொஞ்சம் வளவளன்னு பேசறதைக் குறைச்சிக்கச் சொல்லு...”

“சரிங்க தலைவரே...”

“எனக்கு நேரமாயிட்டே இருக்கு...”

“அடுத்து பணமுடிப்பு வழங்கும் நிகழ்ச்சி தான் தலைவரே... அவனை கட் பண்ணிடச் சொல்றேன்...”

அந்த நபர் மைக் ஆசாமியை நெருங்கிக் கிசுக்கிக் - மைக் ஆசாமி - சட்டென்று சுருதி குறைத்தான்.

“இத்துடன் எனது சிற்றுவரையை முடித்துக் கொள்கிறேன்... வாழ்க தமிழ்... வாழ்க தலைவர்... நன்றி... வணக்கம்...”

கூட்டம் ஆரவாரித்தது.

அதைத் தொடர்ந்து -

“இப்போது தலைவர் கதிர்வாணன் சாதனை யாளர்களுக்கு பணமுடிப்பை வழங்குவார்...”

அறிவிப்பு வெளியிடப்பட - ஆரவாரத்தின் வீரியம் அதிகமானது.

கைகளைக் கூப்பியபடியே - வாய் நிறையப் புன்னகையோடு தன் இருக்கையை விட்டு எழுந்தார் கதிர்வாணன். காமிராக்கள் பளிச் பளிச்சென்று வெளிச்சத்தைத் துப்பியது. வீடியோ ப்ளட் லைட்கள் மஞ்சள் பிரகாசத்தை மேடையில் நிரப்பின.

மேடையின் விளிம்புக்கு வந்து - இரண்டு கைகளையும் உயர்த்தி அசைத்தார்.

வாழ்க கோஷங்கள் கூரையைப் பதம் பார்த்தன.

சாதனையாளர்களின் பெயர்களையும்... அவர்களின் சாதனையையும் மைக்கில் திரில் டுடே

அறிவிக்கத் துவங்க - ஒவ்வொருவராய் வந்து கதிர்வாணனிடம் பணமுடிப்பைப் பெற்றுக் கொண்டு கை கூப்பி வணங்கிச் செல்ல ஆரம்பித்தார்கள். ஒன்றிரண்டு பேர் காலில் விழுந்தார்கள்.

ரயில் விபத்தை தகுந்த சமயத்தில் தடுத்த ஆடு மேய்க்கும் இளைஞன்...

தீ விபத்தின் போது தைரியமாகப் பணியாற்றி பலரைக் காப்பாற்றிய ஓரிருவர்...

தங்கள் தங்கள் துறைகளில் சாதனை ஆற்றிய ஒரு சிலர்...

பட்டியல் நீண்டு கொண்டே சென்றது.

மைக்கில் அறிவிப்பவர் சற்றே இடைவெளி கொடுத்துச் சொன்னார்.

“இப்போது வித்தியாசமான மூன்று சாதனை யாளர்களை உங்களுக்கு அறிமுகப்படுத்து கிறோம்... மற்றவர்களைப் பொறுத்தவரை அவ்வப்போது சாதனை ஆற்றியவர்களாக இருந்தார்கள்... ஆனால் இவர்களைப் பொறுத்த வரை வாழ்வதே சாதனைதான்... யாருடைய ஆதரவும் இல்லாமல் தாங்களே ஒருவருக்கொருவர் ஆதரவாக வாழும் நந்தினி... சாந்தினி... யாமினி...”

அவர் அறிவித்ததும் - முன் வரிசை யிலிருந்து அந்த மூன்று பெண்களும் எழுந்து மேடையை நோக்கி வந்தார்கள்.

ஒரு காலை இழந்த நந்தினி தாங்கு கட்டையின் உதவியால் ஒவ்வொரு அடியாய் எடுத்து வைத்தாள்.

வாய் பேச முடியாத சாந்தினி - கண் தெரியாத யாமினியை ஆதரவாகப் பிடித்துக் கூட்டி வந்தாள்.

அவர்கள் மேடைக்கு வந்ததும் - அறிவிப்பாளர் வார்த்தைகளைத் தொடர்ந்தார்.

திரில் டுடே

9

“இந்த மூன்று பெண்களும் வெவ்வேறு வகையில் உடல் ஊனமுற்றவர்கள்... இவர்கள் யாரையும் நம்பி இருக்காமல் யாருடைய ஆதரவையும் எதிர்பார்க்காமல் ஆளுக்கொரு தொழில் செய்து... தங்களைத் தாங்களே காப்பாற்றிக் கொள்கிறார்கள்... கால் ஊனமுற்ற நந்தினி ஓவியம் வரைந்து சம்பாதித்துக் கொண்டிருக்கிறாள்... ஊமைப் பெண் சாந்தினை கூடைகள் பின்னும் கைத்தொழிலைச் செய்து கொண்டிருக்கிறாள்... கண் பார்வை இல்லாத யாமினி பப்ளிக் டெலிபோன் பூத் வைத்திருக்கிறாள்... உடல் ஊனத்தைப் பொருட்படுத்தாமல் - பிறரை நம்பாமல்... கௌரவமான தொழில் செய்து வாழ்க்கை நடத்தி வரும் இவர்கள் மூன்று பேரைப் பற்றிய செய்தியை ஒரு வாரப் பத்திரிகை மூலமாக அறிந்து கொண்ட தலைவர் சாதனையாளர் பட்டியலில் இவர்களையும் சேர்த்துக் கொள்ளச் சொன்னார்... இவர்கள் மூன்று பேருக்கும் தலா பத்தாயிரம் மதிப்புள்ள பணமுடிப்பைத் தலைவர் பரிசாக வழங்குவார்...”

கதிர்வாணன் தன் வியப்பையும் பாராட்டையும் தெரிவித்தபடியே - மூன்று பேருக்குத் தனித்தனியே பண முடிப்பை வழங்கினார்.

மேடையிலிருந்த இன்னொரு நட்பு அவர்களை அவசரப்படுத்தினார்.

“பண முடிப்பை வாங்கிட்டு இந்தப் படிக்கட்டு வழியாகீழே இறங்கிப் போயிடுங்க...”

மூன்று பேரும் கீழே போகவில்லை.

நந்தினி கதிர்வாணனைப் பார்த்துச் சொன்னாள்.

“ஸார்... எங்க மூணு பேர் சார்பா நான் மைக்கில் பேச விரும்பறேன்...”

“தலைவருக்கு நேரம் ஆச்சு...”

யாரோ சப்தமிட - கதிர்வாணன் சப்தமிட்ட ஆசாமியைக் கையமர்த்தினார்.

திரில் டுடே

“நீ பேசுமா...”

நந்தினி... சாந்தினி... யாமினி... மூன்று பேரும் மைக்கிற்கு அருகில் வந்தார்கள். நந்தினி தொண்டையைச் செருமிக் கொண்டு குரலை வெளியிட ஆரம்பித்தாள்:

“ஓட்டுக் கேட்க மட்டுமே மக்களைச் சந்திப்பது இன்றைய அரசியல் தலைவர்களின் தலையாய பண்பாடு... அப்படிப்பட்ட அரசியல் தலைவர்கள் மலிந்து கிடக்கும் இந்தக் காலகட்டத்தில் திரு.கதிர்வாணன் அவர்கள் வித்தியாசமான தலைவர்... நேர்மையான தலைவர்... ஓட்டு வேண்டும் என்ற ஒரே குறிக்கோளை நோக்கி மட்டும் செயல்படாமல் அதற்கு அப்பாற்பட்டு மனித நேயத்தோடு பல்வேறு பணிகளில் தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொள்கிறார்... அதன் மூலம் அடிக்கடி மக்களைச் சந்திக்கவும் செய்கிறார்... அப்படிப்பட்ட தலைவர் ஒருவர் நம் மாநிலத்திற்கு முதலமைச்சர் பொறுப்பையும் ஏற்றிருப்பது நாம் செய்த பாக்கியமே ஆகும்...”

கைதட்டல் பெருக்கெடுக்க - சில விநாடிகள் இடைவெளி விட்டு - பிறகு வார்த்தைகளைத் தொடர்ந்தான் நந்தினி.

“அவர் எங்களுக்குப் பணமுடிப்பை வழங்க இருப்பதாகத் தகவல் அளித்தபோது... இந்தப் பண முடிப்பை ஏற்றுக் கொள்ளலாமா வேண்டாமா என்ற தயக்கம் எங்கள் மூன்று பேருக்குமே ஏற்பட்டது... யாரையும் சார்ந்திருக்காமல் கௌரவமாக வாழ்க்கை நடத்தி வருவதற்காகத்தான் இந்தப் பரிசைத் தர முன் வந்திருக்கிறார்கள்... பரிசை வாங்கிக் கொண்டால் எங்கள் சொந்த உழைப்பில் வாழ்கிறோம் என்ற தனித்தன்மையை இழந்துவிட்டது போல ஆகிவிடாதா என்ற எண்ணமே தயக்கத்திற்குக் காரணம்... ஆனால் கண் தெரியாத யாமினி எங்கள் இருவரின் மனக் கண்ணையும்

10 திரில் டுடே

11

திறந்துவிட்டாள்... 'ஒரு பரிசு என்பது வெறும் பணம் மட்டும் இல்லை... அது ஒரு செய்தி... இப்படி மூன்று பேர் வாழ்கிறார்கள் என்று இன்னும் பலருடைய கவனத்திற்குக் கொண்டு செல்லப் படும் செய்தி... இப்படித் தன்னம்பிக்கையோடு வாழ்பவர்களுக்கு பரிசும் பாராட்டும் தானாகத் தேடிவரும் என்ற அரிய தகவலை மக்களுக்குக் கொண்டு போகும் நிகழ்ச்சி இது... ஆகவே அதற்காகவாவது நம் முதல்வர் திரு.கதிர்வாணன் அவர்கள் தரும் இப்பரிசை மேடையில் வாங்கிக் கொள்ள வேண்டும் என்று யாமினி எங்களுக்கு எடுத்துச் சொன்னதை ஏற்றுக் கொண்டு இந்தப் பரிசைப் பெற்றுக் கொள்வதென்று தீர்மானித்தோம்.. வாங்கிக் கொண்டுவிட்டோம்... அதே சமயம் இந்தப் பணத்தை நாங்கள் எடுத்துக் கொள்ளப்போவதில்லை... ஊனமுற்றவர்களை ஆதரிக்கும் சமூக சேவை நிறுவனத்திற்கு அப்படியே மொத்தமாகக் கொடுத்துவிடுவது என்றும் தீர்மானம் செய்திருக்கிறோம்... ஏனெனில் எங்களுடைய உழைப்பால் நாங்கள் நல்ல நிலைமையில்தான் இருக்கிறோம்... நகரின் முக்கியப் பகுதியில் ஃப்ளாட்டை வாடகைக்கு எடுத்து ஓரளவு வசதியாகவே வாழ்ந்து வருகிறோம்... ஏங்களை விட மோசமான நிலை யிலிருக்கும் ஊனமுற்ற சகோதர சகோதரிகளுக்கு இந்தப் பணம் பயன்பட்டால் அதுவே எங்களுக்கு பெரிய மகிழ்ச்சியைக் கொடுக்கும்..."

அதே மேடையில் ஒரு தொண்டு நிறுவனத்திற்குப் பணத்தை நன்கொடையாகக் கொடுத்துவிட்டு மேடையை விட்டு இறங்கினார்கள் நந்தினி... சாந்தினி... யாமினி.

கூட்டம் நெகிழ்ந்து போய் கை தட்டக் கூட திராணியற்று உட்கார்ந்திருந்தது.

அடுத்தடுத்த நபர்கள் மேடைக்கு அழைக்கப் பட்ட பின்புதான் கூட்டத்தில் நிலவிய இறுக்கம் தளர்ந்தது.

திரில் டுடே

தொடர்ந்து பண முடிப்பை வழங்க ஆரம்பித்த கதிர்வாணர் சட்டென்று சக அமைச்சர் ஒருவரைக் கூப்பிட்டார்.

"தலை சுத்தற மாதிரி இருக்குய்யா... கிறுகிறுன்னு வருது... பரிசை உக்காந்து தரட்டுமா...?"

இருளடைந்து கிடந்த அவருடைய முகத்தைப் பார்த்துப் பதட்டமடைந்தார் அந்த அமைச்சர்.

"என்னாச்சு தலைவரே...?"

"ரெண்டு மூணு மாசமாவே எனக்கு உடம்பு சரியில்லாமத்தான் இருக்கு.. அடிக்கடி தலை சுத்தல்.. இன்னிக்கு கொஞ்சம் அதிகமா இருக்கிற மாதிரி இருக்கு..."

"டாக்டரைப் பார்த்துடலாம் தலைவரே..."

"இன்னும் கொஞ்ச பேர்தானே இருக்காங்க... அவர்களுக்கும் பரிசைக் கொடுத்துட்டு..."

"நீங்கதான் ஆரம்பிச்ச வெச்சிட்டீங்களே... வேற யாரையாவது வெச்சு கண்டிணியூ பண்ணிக்கச் சொல்லலாம்... உங்க மூஞ்சியே என்னவோ போல இருக்கு..."

அவர் சொல்லச் சொல்லவே - கதிர்வாணனால் அதற்கு மேல் நிற்க முடியவில்லை.

கண்கள் இருட்டத் துவங்க... தலைக்குள் ஒவ்வொரு மில்லி மீட்டர் பரப்பும் ஊசி முனைகளாக மாறிக் குத்தத் துவங்க... அப்படியே மேடையிலேயே சரிந்து விழுந்தார் கதிர்வாணன்.

ஆஸ்பத்திரி சிப்பந்தி ஒருவர் ஃபேக்ஸ் காகிதத்தைக் கொண்டு வர - அதை எடுத்துக் கொண்டு அவசர நடையில் தன்னுடைய

12 திரில் டுடே

13

அறையை விட்டு வெளியேறினார் டாக்டர் ஜேக்ஸன்.

வராந்தாவின் மறுகோடி வரை நடந்தவர் - அங்கே இருந்த ஆஸ்பிட்டல் டைரக்டரின் அறைக்குள் பிரவேசித்தார்.

காரட் நிறத்தில் நல்ல பருமனோடு இருந்த டைரக்டர், கண்ணாடியை நாசியின் மேல் சரியாய் உட்கார வைத்துக் கொண்டே குரலை வெளியிட்டார்.

“வாருங்கள் டாக்டர் ஜேக்ஸன்...”

அவர் மேஜைக்கு அருகே வந்ததும் - எதிர் இருக்கையைக் காட்டினார்.

“ப்ளீஸ்... டேக் யுவர் சீட்...”

“தாங்க்யூ...”

சொல்லிக் கொண்டே ஜேக்ஸன் அமர் - டைரக்டரின் கேள்வி தொடர்ந்தது.

“கோமா நிலையில் உயிருக்குப் போராடிக் கொண்டிருந்த ஒரு பேஷண்ட்டுக்கு இன்று நீங்கள் ஆப்ரேஷன் செய்வதாக இருந்தது... என்று நினைக்கிறேன்...”

“ஆப்ரேஷன் சக்ஸஸ்ஃபுல்லாக நடந்து முடிந்துவிட்டது...”

டைரக்டர் புன்னகைத்தார்.

“ஆப்ரேஷன் முடிந்துவிட்டு என்று நீங்கள் சொன்னாலே போதும்... சக்ஸஸ்ஃபுல்லாக முடிந்துவிட்டது என்று கூட இரண்டு வார்த்தைகள் சேர்க்க வேண்டியதே இல்லை... ஏனென்றால் நீங்கள் கை வைத்தால் அந்த ஆப்ரேஷன் சக்ஸஸ்ஃபுல்லாகத்தான் முடியும்...”

“நீங்கள் என்னை அதிகமாகப் புகழ்கிறீர்கள்... என்னால் ஓரளவுக்குத்தான் போராட முடியும்... எனக்கு மேலே எல்லாம் வல்ல இறைவன் இருக்கிறான்... ஒரு உயிர் போவதும்...

பிழைப்பதும்... என் கையில் மட்டும் இல்லை... அவனுடைய கருணையிலும் இருக்கிறது...”

டைரக்டர் சப்தமாகச் சிரித்தார்.

“எனக்குக் கடவுள் நம்பிக்கை இல்லை ஜேக்ஸன்... உங்களுடைய வார்த்தைகளை தன்னடக்கத்தின் வெளிப்பாடாக வேண்டுமானால் எடுத்துக் கொள்ளலாம்... பை த பை என்ன விஷயமாக என்னைப் பார்க்க வந்தீர்கள்...?”

“எனக்கு ஒரு ஃபேக்ஸ் வந்திருக்கிறது...”

“என்ன விஷயம்...?”

அந்த ஃபேக்ஸ் காகிதத்தை அவரிடம் நீட்டினார் ஜேக்ஸன்.

அதன் மேல் சில விநாடிகள் பார்வையைப் போட்டிருந்த டைரக்டர் ஏதோ சொல்ல ஆரம்பித்த போது - டெலிபோன் கதற ஆரம்பித்தது.

ரிசீவரை எடுத்தார்.

“ஹலோ...”

“என் பெயர் அழகேசன்... கெம்ப் அக்ரோ இன்கார்போரேட்டட் கம்பெனியில் கெமிக்கல் என்ஜினியராகப் பணியாற்றுகிறேன்... உங்கள் ஆஸ்பத்திரிக்குத் தேவையான கெமிக்கல்கள் துரித்து நாமிருவரும் ஏற்கெனவே ஒரு முறை நதித்துப் பேசியிருக்கிறோம்...”

“ரூபகம் இருக்கிறது... அந்த ஆர்டரை உங்கள் நிறுவனத்திற்குத்தான் நான் கொடுத்தேன் மிஸ்டர் அழகேஷ்... உங்கள் சர்வீஸ் னக்குத் திருப்திகரமாக இருந்தது...”

“தாங்க்யூ வெரிமச்...”

“இப்போது என்ன விஷயமாக போன் செய்தீர்கள்...?”

“பிசினஸ் நிமித்தமாய்க் கூப்பிடவில்லை... ஒரு பர்சனல் விஷயமாக உங்களிடம் பேச

“என்ன விஷயம் சொல்லுங்கள்...”

“சிகாகோ தமிழ்ச் சங்கத்தில் நான் ஒரு முக்கிய உறுப்பினர்...தமிழ்ச் சங்கம் சார்பாக உங்களிடம் ஒரு கோரிக்கையை எடுத்து வைக்க விரும்புகிறேன்...”

“என்ன கோரிக்கை...?”

“உங்கள் ஆஸ்பிட்டலில் பணிபுரியும் டாக்டர் ஜேக்ஸனை உடனே நீங்கள் இந்தியாவுக்கு அனுப்ப வேண்டும்...”

“சென்னையிலிருந்து ஒரு ஃபேக்ஸ் வந்தது...”

“எஸ்... அது விஷயமாகத்தான் நானும் பேசுகிறேன்...”

“ஒரு முக்கிய விஷயியின் உயிரைக் காப்பாற்ற வேண்டும் என்று ஃபேக்ஸில் கேட்டிருந்தார்கள்...”

“ஆமாம்... அவர் மக்கள் செல்வாக்குப் பெற்ற ஒரு தலைவர்... நல்ல தலைவர்... ஒரு மகாணத்தின் முதலமைச்சராக இருக்கிறார்... திடீரென்று உடல்நிலை பாதிக்கப்பட்டு இப்போது கோமா நிலையில் இருக்கிறார்... உயிருக்கு ஆபத்தான நிலையில் அவர் இருப்பதாக அங்கிருக்கும் டாக்டர்கள் கருத்துத் தெரிவித்து இருக்கிறார்கள்... டாக்டர் ஜேக்ஸன் ஒருவரால்தான் முதலமைச்சர் கதிர்வாணனின் உயிரைக் காப்பாற்ற முடியும் என்று சீஃப் டாக்டர் சொல்லிவிட்டார்... உங்கள் ஆஸ்பிட்டலுக்கு ஃபேக்ஸ் அனுப்பிவிட்டு... என்னைத் தொடர்பு கொண்டார்கள்... சிகிச்சை அளிக்க ஜேக்ஸன் புறப்பட்டு வர முயற்சி மேற்கொள்ளுமாறு என்னிடம் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள்...”

டைரக்டர் யோசனை மவுனத்தில் சில விநாடிகளை மிதக்க விட - அழகேசன் தொடர்ந்து பரபரத்தார்.

“இந்த மருத்துவ சிகிச்சைக்காக எவ்வளவு தொகை வேண்டுமானாலும் தரத் தயாராக இருக்கிறார்கள்...”

திரில் டுடே

16

“பணம் மட்டுமே பிரதானமில்லை... இங்கே அவருடைய ஷெட்யூல் என்ன... வேறு ஆப்ரேஷன்கள் இருக்கிறதா... இவர் இந்தியாவுக்கு வந்து சிகிச்சை அளிக்கும் அளவுக்கு பேஷண்டின் நிலைமை மோசமாக உள்ளதா... - இதையெல்லாம் பரிசீலிக்க வேண்டும்...”

“அவர் உடல் நிலை குறித்த ரிப்போர்ட்களை உடனே எங்களுக்கு ஃபேக்ஸில் அனுப்பி வைக்க ஏற்பாடு செய்கிறேன்... ப்ளீஸ்... நீங்களும் டாக்டர் ஜேக்ஸனும் நினைத்தால் அவர் உயிரைக் காப்பாற்ற முடியும்...”

“ஆல்ரைட்... மெடிக்கல் ரிப்போர்ட்களை உடனே அனுப்பச் சொல்லுங்கள்... இன்று மாலைக்குள் ஒரு முடிவெடுத்துவிடலாம்...”

“ஒரு உயிர்... அதுவும் விவிஷியின் உயிர்... ஒரு நல்ல அரசியல் தலைவரின் உயிர் ஊசலாடிக் கொண்டிருக்கிறது என்பதை மட்டும் மனதில் நினைத்து நல்ல முடிவாக எடுங்கள்.”

அந்தத் தனியார் ஆஸ்பத்திரியின் ஸ்பெஷல் வார்டில் சுய நினைவு இல்லாமல் மரக்கட்டை மாதிரிக் கிடந்தார் கதிர்வாணன்.

சைரன்கள் அலற காரில் வந்திருந்தார் கவர்னர். உணர்வுகள் அற்றுப் போய்க் கிடக்கும் கதிர்வாணனைக் கவலையோடு பார்த்தவர், தலைமை டாக்டர் சரணிடம் திரும்பினார்.

“என்ன ஆச்சு...?”

“மிஸ்டர் கதிர்வாணனோட குடும்பத்துக்கு மெடிக்கல் குப்பர்விஸன் நாங்கதான் பார்க்கிறோம்... மூணு மாசமாவே இவருக்கு உடம்பில் ப்ராப்ளம் இருக்கு...”

திரில் டுடே

17

“என்ன ப்ராப்ளம்...?”

“ப்ரஷர்...”

“டீர்மெண்ட் எடுத்துகிட்டு வந்தாரா...?”

“டீர்மெண்ட் தந்துட்டிருந்தோம்... ஆனா ஒரு பேஷண்ட் குணமாகறதுக்கு வெறும் மெடிசின் மட்டும் போதாது... எங்களோட ப்ரிஸ்க்ரிப்ஷனை சரியா ஃபாலோ பண்ணணும்... தேவைப்படற அளவுக்கு ரீஸ்ட் எடுக்கணும்... டயட் சரியா இருக்கணும்...”

“கதிர்வாணன் உங்க ரெக்கமெண்டேஷன்சை ஃபாலோ பண்ணலையா...?”

“ஆமா... அவர் மிகப் பெரிய பொறுப்பில் இருந்ததனால் எங்க எச்சரிக்கையை மீறி ஓய்வு இல்லாம உழைச்சிட்டு இருந்தார்... சரியான தூக்கம் இல்லை... நேரத்துக்கு சாப்பிடறதில்லை... இதெல்லாம் வெரி டேஞ்சரஸ் டு பி.பீ பேஷண்ட்ஸ்...”

“அதனால் சிவியரா அட்டாக் ஆயிடுச்சா...?”

“ஆமா ஸார்... ப்ரெயினில் ஒரு ப்ளட் வெணுலில் கசிவு ஏற்பட ஆரம்பிச்சிருக்கு... அதனால்தான் கோமா ஸ்டேஜுக்குப் போயிட்டார். அந்தக் கசிவின் அளவு பெரிதாயிட்டே வந்திட்டிருக்கு... ஒரு ஸ்டேஜில் உயிருக்கே ஆபத்தா முடிஞ்சிடும்... அதுக்கு முன்னாடி ப்ரெயினில் ஒரு சர்ஜரி செஞ்சா கதிர்வாணனோட உயிரைக் காப்பாத்தலாம்...”

“உடனே அதைச் செய்யலாமே...?”

மெல்லிய தயக்கத்தோடு சரண் சொன்னார்.

“அந்த சர்ஜரியை இங்கே இருக்கும் டாக்டர்களால் செய்ய முடியாது... அதை வெற்றிகரமாகச் செய்ய ஒரே ஒருவர்தான் இருக்கிறார்...”

“யார் அவர்...?”

“டாக்டர் ஜேக்ஸன்...”

திரில் டுடே

18

“டாக்டர் ஜேக்ஸன்...? எங்கிருக்கிறார்...?”

“சிகாக்கோவில் இருக்கிறார்...”

“உடனே அவரை வரவழைக்கலாமே...?”

“அவரை வரவழைப்பது அவ்வளவு சுலபமான காரியம் இல்லை... மிகவும் பிசியான டாக்டர் அவர்... அவசியம் என்றால் மட்டுமே வெளிநாடுகளுக்கு வந்து சர்ஜரி செய்வார்...”

“மிஸ்டர் கதிர்வாணனை சிகாக்கோ அழைத்துப் போய் சிகிச்சை அளிக்க முடியுமா...?”

“அதற்கு அவர் உடல் நிலை இடம் அளிக்காது...”

“அப்படியானால் டாக்டர் ஜேக்ஸனை வரவழைக்க நடவடிக்கை எடுத்திருக்கிறீர்களா?”

“ஆமாம்... ஃபேக்சில் தகவல் அனுப்பி யிருக்கிறோம்... கதிர்வாணனின் மெடிக்கல் ரிப்போர்ட்களை கேட்டார்கள்... அதையும் அனுப்பி வைத்திருக்கிறோம்... சிகாக்கோ தமிழ்ச் சங்கம் மூலமாக ப்ரஷர் கொடுத்திருக்கிறோம்... கதிர்வாணனின் அமைச்சரவையின் இரண்டாம் நிலை அமைச்சர்கள் அரசாங்க மட்டத்தில் தொடர்பு கொண்டு டாக்டர் ஜேக்ஸனை வரவழைக்கும் முயற்சிகளில் ஈடுபட்டுள்ளார்கள்...”

சரண் விளக்கிக் கொண்டிருந்தபோது - இன்ட்டர்காம் அழைத்தது.

ரிசிவரை எடுத்து நர்ஸ் ஒருத்தி - எடுத்த வேகத்திலேயே சீஃப் டாக்டர் சரணிடம் நீட்டினாள்.

“டாக்டர்... ஃபோன் உங்களுக்குத்தான்...”

சரண் ரிசிவரைக் கையில் வாங்கிக் காதில் உரசவிட்டார். டெலிபோன் ஆபரேட்டர் பெண்ணின் குரல் காதில் ஒலித்தது.

“உங்களைக் கேட்டு ஒருத்தர் ஃபோன் பண்ணியிருக்கார் டாக்டர் கனெக்ட் பண்ணவா?”

“அவர் பேர் என்ன...?”

திரில் டுடே

19

“பேரைச் சொல்ல மறுத்துட்டார்... உங்க கிட்டே முக்கியமான விஷயம் பேசணும்ன்னு சொன்னார்...”

“என்ன விஷயம்ன்னு கேட்டியா...?”

“எதைப் பத்திப் பேசணும்ன்னு கேட்டேன்... இங்கே ஸ்பெஷல் வார்டில் அட்மிட் ஆகியிருக்கிற முதல் அமைச்சர் கதிர்வாணனைப் பத்திப் பேசணும்ன்னு சொன்னார்...”

நெற்றி பூராவும் வரிகள் விழுத் தலையை அசைத்தார்.

“கனெக்ட் பண்ணு...”

சில விநாடி எலக்ட்ரானிக் இசைக்குப் பின் லைன் கனெக்ட் செய்யப்பட்டது.

“ஹலோ...” என்றார் சரண்.

“சீஃப் டாக்டர் சரணா...?”

“எஸ்... மேஜர் ஹூ ஈஸ் ஸ்பீக்கிங்...?”

“ஸாரி டாக்டர்... நான் என் பேரைச் சொல்லுத்கில்லை... ஆனா மேட்டரை மட்டும் சொல்லிடறேன்... சி.எம். கதிர்வாணனைக் காப்பாத்த பகீரத்த பிரயத்தனம் பண்ணிட்டிருக்கிங்க போலிருக்கு. ஐயாம் ஸீரி ஸாரி... அவரை உங்களால் காப்பாத்த முடியாது... அவரோட சகாப்தம் முடிஞ்சது... தொடர்ந்து அவரே ஆட்சி கட்டிலில் உக்காந்திருந்தா எப்படி...? மத்தவங்களுக்கெல்லாம் அந்த வாய்ப்புக் கிடைக்க வேண்டாமா...? அதனால் அவர் இனி மரணக் கட்டிலில் உறங்கட்டும்... இத்தோட அவர் சாகணும்... அதான் எங்க நேயர் விருப்பம்... அதை மீறி அவரோட உயிரைக் காப்பாத்த முயற்சிகள் நடந்தா... அப்படிப்பட்ட முயற்சிகள் எது வானாலும் அதை நாங்க முறியடிப்போம்...”

இறுக்கமான குரலில் சொல்லி விட்டுத் தொடர்பை அவன் அறுத்துக் கொள்ள கலவரத்தைப் பூசிக்கொண்ட முகத்தோட நிமிர்ந்தார் சீஃப் டாக்டர் சரண்.

திரில் டுடே

20

டாக்டர் ஜேக்ஸன் எமிக்ரேஷன் செக்கிங்கை முடித்துக் கொண்டு - உள்ளே இருந்த ஏர்போர்ட் ஆபீசரின் அறைக்குள் நுழைந்தார்.

“எக்ஸ்க்யூஸ்மி... உங்களை நான் தொந்தரவு செய்கிறேனா...?”

வெள்ளைத் தாளில் ஏதோ குறிப்பு எடுத்துக் கொண்டிருந்த அந்தக் கெச்சலான ஆபீசர் நிமிர்ந்தார்.

“ஓ... ஜேக்ஸன்... கம் இன்...”

கழுத்து டையைத் தளர்த்திக் கொண்டே சீட்டில் பின்னுக்கு சாய்ந்து உட்கார்ந்தார்.

“எமிக்ரேஷன் முடிந்துவிட்டதா...?”

“முடிந்துவிட்டது... உங்களுக்கு நன்றி சொல்லிவிட்டுப் போவதற்காக வந்தேன்...”

ஜேக்ஸன் சொல்ல - அந்த ஆபீசர் புருவங்களை உயர்த்திக் கொண்டு கேட்டார்.

“எனக்கு எதற்கு நன்றி...?”

“ஃப்ளைட் டிக்கட் தாமதமின்றிக் கிடைக்கச் செய்ததற்காக நன்றி...”

“விலை மதிப்பில்லாத உயிர்களைக் காப்பாற்றிக் கொண்டிருக்கும் உங்களுக்கு இந்த உதவியைச் செய்ய வேண்டியது என்னுடைய கடமை...”

“இப்போதும் நான் ஒரு சர்ஜரிக்காகத்தான் இந்தியா சென்று கொண்டிருக்கிறேன்... ஒரு விவிஐபிக்கு இன்னும் முப்பத்தாறு மணி நேரத்திற்குள் ஆப்ரேஷன் செய்ய வேண்டியுள்ளது...”

ஆபீசர் புன்னகைத்தார்.

திரில் டுடே

21

“உங்களுடைய அரிய சேவைக்கு மனித குலம் சார்பாக நான்தான் நன்றி சொல்ல வேண்டும்...ஹேப்பி ஜூர்னி...கேரி ஆன் டாக்டர்...”

மீண்டும் ஒருமுறை அவருக்கு நன்றி சொல்லிவிட்டு மற்ற பயணிகளோடு வந்து காத்திருக்க ஆரம்பித்தார் ஜேக்ஸன்.

நிமிஷங்கள் நழுவிக்கொண்டிருக்க - விமானத்தில் ஏறுவதற்காக அறிவிப்பு கால தாமதமாகிக் கொண்டிருந்தது.

அதிகாரிகள் பரபரப்புடன் அங்குமிங்கும் அலைவது தெரிந்தது.

ஸ்பீக்கரில் ஓர் அறிவிப்பு மட்டும் வெளியானது.

“போயிங் எய்ட் நாட் சிக்ஸ் ஒரு மணி நேரம் தாமதமாகப் புறப்படும்... இதனால் ஏற்படும் அசௌகரியத்தைப் பயணிகள் பொறுத்துக் கொள்ள வேண்டுகிறோம்...”

ஜேக்ஸன் பக்கத்திலிருந்தவரிடம் திரும்பினார்.

“என்ன பிரச்னை...?”

“தெரியவில்லை... விமானத்தில் ஏதாவது கோளாறாக இருக்கலாம்...இப்போதெல்லாம் விமானப் பராமரிப்பிலும் சரி... சேவையிலும் சரி... அக்கறையின்மை நிலவுவதுபோல் தெரிகிறது...”

“ஒருவேளை வெதர் ப்ராப்ளமாகக் கூட இருக்கலாம் அல்லவா...?”

கண்ணாடிக்கு வெளியே தெரிந்த வானத்தைப் பார்த்தபடியே அவர் சொன்னார்.

“வெதர் கண்டிஷன் நன்றாகத்தான் இருக்கிறது...”

ஜேக்ஸன் சந்தித்துவிட்டு அந்த அதிகாரி அந்த நிமிஷம் குறுக்கே போக - அவரை நிறுத்திக் கேட்டார் ஜேக்ஸன்.

“என்ன பிரச்சினை...?”

திரில் டுடே

22

“நீங்கள் பயணிக்க இருக்கும் விமானத்தில் வெடிகுண்டு இருப்பதாகத் தகவல் வந்தது... பாம் ஸ்க்வாட் விமானத்தின் மூலை முடுக்குகளை எல்லாம் சோதனை போட்டுக் கொண்டு இருக்கிறார்கள்.... அதனால்தான் தாமதம்...”

சொல்லிவிட்டு -

பரபரப்பு விலகாத நடையில் வேகமாய்ச் செல்ல ஆரம்பித்தார் அந்த அதிகாரி.

ஃப்ளைட் புறப்படும் நேரத்தைக் கடந்து நிமிஷங்கள் அழிந்து கொண்டிருந்தன.

தாமதிக்கும் ஒவ்வொரு விநாடியும் ஜேக்ஸனைப் பரபரப்பில் தள்ளியது.

இருப்புக் கொள்ளாமல் தவிப்போடு அமர்ந்திருந்தார்.

அவரைத் தாமதப்படுத்துவதற்காகத்தான் அந்த வெடிகுண்டு மிரட்டல் என்பது அப்போது அவருக்குத் தெரியாது.

பிரதான சாலையை ஒட்டி அமைந்திருந்தது அந்த ஹவுசிங் காம்ப்ளக்ஸ்.

மூன்றாவது தளத்தில் இருந்த ஒரு ஃப்ளாட் சில அத்தியாயங்களுக்கு முன்னால் நாம் பார்த்த நந்தினி... சாந்தினி... யாமினியுடையது.

ஏ.ஆர்.ரகுமானின் ‘தாளம்’ சிடி ப்ளேயரில் இருந்து கசிந்து கொண்டிருந்தது.

அதைக் காதில் வாங்கிக் கொண்டே போர்டில் மாட்டியிருந்த கேன்வாசில் ஆயில் பெயிண்ட்டை லாவகமாய் தீற்றிக் கொண்டிருந்தாள் நந்தினி.

பிரபல கடை ஒன்றில் மாட்டியிருந்த அவளுடைய பெயிண்ட்டிங்கைப் பார்த்துவிட்டு திரில் டுடே

23

ஒரு வெளிநாட்டுக்காரர் அவளைத் தேடிப்
பிடித்து கொடுத்துவிட்டுப் போன ஆடர்.

ஒவ்வொரு சதுர மில்லி மீட்டர் பரப்பையும்
அக்கறையாகச் செதுக்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

அடிட்டிவ் ஒன்று தீர்ந்து போயிருக்க - அதை
எடுப்பதற்காக தாங்கு கட்டைகளைக்
கையிடுக்கில் பொருத்தினாள்.

அடுத்த அறைக்கு வந்தவள் ஆச்சர்யத்தால்
புருவங்களைச் சுருக்கினாள்.

அங்கே சாந்தினி பின்னிக் கொண்டிருந்த
கூடைகள் போட்டது போட்டபடி கிடக்க -
அகலமான கண்ணாடி ஜன்னலைத் திறந்து
வைத்து ஜன்னலின் விளிம்பில் உட்கார்ந்திருந்
தாள் அவள்.

நந்தினி கத்தினாள்.

“ஏய்... வேலையைப் பார்க்காம அங்கே
என்ன பண்ணே...?”

தன் கையிலிருந்த வஸ்துவை ஜன்னல்
அருகே வைத்துவிட்டு சாந்தினி திரும்பினாள்.

“ரிலாக்ஸ் பண்ணேன்...” என்கிற மாதிரி
கைகளால் அபிநயித்தாள்.

அவளுடைய சைகைகள் நந்தினிக்கு
சட்டென்று புரிந்துவிடும். யாமினியிடம் பெரும்
பாலும் தொடுகை மூலம்தான் கருத்துக்களைப்
பரிமாறிக் கொள்வாள் சாந்தினி.

“என்ன அது ஜன்னல் பக்கத்தில்...?”

கேட்டவளிடம் அதை எடுத்து நீட்டினாள்
சாந்தினி.

கறுப்பான உடம்புடன் இருந்த அந்த வஸ்து
ஒரு சக்தி வாய்ந்த பைனாகுலர்.

“ஏதுடி இது...?”

மீண்டும் அபிநயம்.

“க்ரெளண்ட் ப்ளோரில் இருக்கிற மாமியின்
பையன் புதிதாய் வாங்கியிருக்கிறான்.

திரில் டுடே

பார்த்துவிட்டுத் தருகிறேன் என்று இரவல்
வாங்கி வந்திருக்கிறேன்.

மாடி ஜன்னல் அருகே பைனாகுலருடன்
உட்கார்ந்தால் அது ஒரு சூப்பர் என்ட்டர்
டெயின்மென்ட்டாகத்தான் இருக்கிறது.”

நந்தினி அந்த பைனாகுலரை வாங்கிக்
கண்களில் வைத்துக் கொண்டே ஜன்னலருகில்
வந்தாள்.

அந்த பைனாகுலரில் ஜும் லென்சை எப்படி
அட்ஜஸ்ட் பண்ண வேண்டும் என்று சாந்தினி
சொல்லிக் கொடுத்தாள்.

நந்தினியின் பைனாகுலர் பார்வை கீழே
சென்றது.

டெலிபோன் பூத் தெரிந்தது.

அதனுள் அமர்ந்திருந்த யாமினி தெரிந்தாள்.

நந்தினி ஆச்சர்யம் ததும்பும் குரலை
வெளியிட்டாள்.

“வாவ்... அவ்வளவு தூரத்தில் இருக்கிற
டெலிபோன் பூத் பக்கத்தில் வந்துடுச்சே...”

“அதற்காகத்தான் பைனாகுலர் இருக்கிறது”
என்று சிரித்துக் கொண்டே அபிநயித்தாள்
சாந்தினி.

“ஓபென்ட்ராஸ்டிக். யாமினி போட்டிருக்கிற
தோடு என்ன டிசைன்... அவள் கையில்
போட்டிருக்கிற மோதிரத்தில் என்ன எழுத்து
ராமுதியிருக்கு... எல்லாமே துல்லியமாத்
தெரியுது...”

“நீ பார்த்தது போதும்... இரவல்
வாங்கினதைத் திருப்பிக் கொடுப்பதற்குள் நான்
கொஞ்ச நேரம் என்ஜாய் பண்ண வேண்டும்... நீ
போய் கேன்வாசில் பெயிண்ட் தீட்டுவதைக்
கவனி...” - என்று சொல்லாமல் சொல்லி
அவளிடமிருந்து பைனாகுலரைப் பிடுங்கினாள்
சாந்தினி.

24 திரில் டுடே

25

“மாமி பையன்தானே... நான் இன்னொரு நாள் இரவல் வாங்கிக்கறேன்... அல்லது சொல்லி வெச்சி நாம ஒரு பைனாகுலர் புதுசா வாங்கிட்டாப்போச்ச...”

தோள்களைக் குலுக்கி விட்டுப் போனான் நந்தினி.

சாந்தினி மீண்டும் பைனாகுலரைக் கண்களில் பொருத்தினாள்.

கீழே டெலிபோன் பூத் தெரிந்தது.

அதிலிருந்து ஒரு வாட்டசாட்டமான ஆசாம் தாடியைத் தடவிக் கொண்டே வெளியேறினாள்.

எதிர்சாரியிலிருந்த பெரிய ஹோட்டலை நோக்கிப் போனாள்.

அவனிடம் சுவாரஸ்யம் எதுவும் இல்லாததால் பைனாகுலரை அங்குமிங்கும் அலைய விட்டுத் தேடினாள்.

ஹோட்டல் வாசலில் இருந்த ஒரு வயதான தம்பதியினர் சாந்தினியின் கவனத்திற்கு வந்தார்கள்.

என்ன காரணத்திற்காகவோ அந்த மாம அந்த மாமியிடம் எரிந்து விழுவதையும் மூஞ்சியை அஷ்டகோணலாக்கிக் கொண்டு கோபிப்பதையும் கொஞ்ச நேரம் ரசித்து கொண்டிருந்தாள்.

அவர்கள் ஒரு ஆட்டோ பிடித்து நகர்ந்து விட்டார்கள் - அடுத்த இலக்கைத் தேடினாள்.

கண்ணாடி வேய்ந்த ஹோட்டல் ஜன்னல்கள் அவளைக் கவர்ந்தது.

ஒரு ஹோட்டல் ரூமை வேடிக்கை பார்த்தாள் என்ன...?

அவளுடைய மாடிக்கு நேர் எதிரே இருந்த ஜன்னல் செவ்வகத்திற்கு பைனாகுலரை ஜூசு செய்தாள் சாந்தினி.

திரில் டுடே

மங்கலாய் இருந்த காட்சி லென்ஸ் தொலைவுகளை அட்ஜஸ்ட் பண்ணியதும் - கூர்மையாகத் தெரிந்தது.

காட்சி தெளிவானதுமே - அதிர்ந்தாள் சாந்தினி.

சற்று நேரத்திற்கு முன்னால் டெலிபோன் பூத்திலிருந்து சென்ற வாட்டசாட்டமான ஆள் அந்த அறைக்குள் இருந்தான்.

மிகவும் ஆவேசத்தோடு இயங்கிக் கொண்டிருந்தான்.

அங்கிருந்த ஒரு வெள்ளைக்காரரைப் படுக்கையில் தள்ளி - அழுத்தியிருந்தான்.

அவன் கையிலிருந்த நைலான் கயிறு - வெள்ளைக்காரரின் கழுத்தை இறுக்கிக் கொண்டிருந்தது.

அவர் விழி பிதுங்கினார்.

நாக்கு துடிதுடித்தபடி வெளியே தள்ளிக் கொண்டு வர - கைகளையும் கால்களையும் மரண வேகத்தில் உதறியவர் - கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் அடங்க ஆரம்பித்தார்.

சொற்ப விநாடிகளில் முற்றிலுமாய் மூச்சடங்கிப் போனார்.

சீஃப் டாக்டர் சரணும், இன்ஸ்பெக்டர் ஆதியும் கட்டிலின் மேல் தாறுமாறாக விழுந்து கிடக்கும் ஜேக்ஸனைக் கவலையான பார்வையில் நனைத்தார்கள்.

சரண் சொன்னார்.

“இன்ஸ்பெக்டர்... கதிர்வாணனோட உயிரை உங்களால காப்பாத்தவே முடியாதுன்னு

திரில் டுடே

அன்னிக்கு மிரட்டல் ஃபோன் வந்தவுடனே ஹாஸ்பிட்டல் பூராவும் செக்யூரிட்டியை பலப் படுத்தினீங்க... சிஎம் கதிர்வாணன் அறைக்கு பலமான பாதுகாப்பு ஏற்பாடுகளை செஞ்சிங்க... ஆனா அவரோட உயிரைக் காப்பாத்த விடாம தடுக்க இந்த மாதிரி ஒரு கோணத்தில் ஈடு படுவாங்கன்னு நாம கொஞ்சமும் நினைக் கலை..."

"டாக்டர் ஜேக்ஸன் வந்து சர்ஜரி பண்ணினால்தான் கதிர்வாணன் பிழைக்க முடியும்... டாக்டர் ஜேக்ஸனையை தீர்த்துக் கட்டிட்டா கதிர்வாணன் பிழைப்பதை தடுத்துடலாமேன்னு க்ளவரா கணக்குப் போட்டிருக்காங்க... நாம ஏமாந்துட்டோம்... இப்ப நீங்க என்ன செய்யப் போறீங்க சரண்...?"

"இன்னும் முப்பத்தாறு மணி நேரத்துக் குள்ளே சிஎம் கதிர்வாணனுக்கு கட்டாயமா சர்ஜரி பண்ணியே ஆகணும்... இல்லன்னா ப்ரெயின் ஹேமர்ரேஜ் அதிகமாகி அவர் உயிரை விட்டுடுவார்... வேற யாராவது ஒரு சர்ஜனை மாற்று ஏற்பாடு பண்ணியே ஆகணும்..."

"மத்தவங்களால இந்த சர்ஜரியை வெற்றிகரமா நடத்த முடியுமா...?"

"அதுக்கு எந்த கியாரண்ட்டியும் தரநேரில் பார்த்தது..."

முடியாது... வி ஷல் ட்ரை அவர் லெவல் பெஸ்ட்..."

"எனக்கு இந்த நிமிஷத்தில் இருந்தே இருப்பது எங்களோட ஃப்ளாட் இன்ஸ்பெக்டர்... தலைவலி ஆரம்பம் டாக்டர்... ஏன்னா இதுஇரவல் வாங்கின பைனாகுலரை வெச்சு மேலிடத்து அரசியல் விவகாரம்... சொல்லி வெச்சுவேடிக்கை பார்த்துட்டிருந்த சாந்தினி ஒருத்தன் கண்ணாமூச்சி விளையாடாதேச்சையா மர்டரைப் பார்த்துட்டா..."

இருக்கான்... ஊசலாடிட்டிருக்கிறது முதலமைச்சரோட உயிர்... கட்சிக்காரங்களும்... என்னோட பேரா...?"

மேலதிகாரிகளும் என்னை வறுத்தெடுக்கப் போறாங்க... எப்படியாவது கொலையாளிகளை மடக்கிட்டா கொஞ்சம் தப்பிச்சிக்கலாம்..."

திரில் டுடே

கவலையோடு சொல்லிக் கொண்டே டாக்டர் ஜேக்ஸனின் டெட் பாடியை ஒருமுறை சுற்றி வந்தார்.

டிரஸ்சிங் டேபிள் கண்ணாடியின் மேல் ஸ்கெட்சினால் கிறுக்கியிருந்தார்கள்.

"...கதிர்வாணனைக் காப்பாற்ற வந்த ஆபத்தாவதன் காலி. இனி கடவுளே வந்தாலும் கதிர்வாணனைக் காப்பாற்ற முடியாது..."

வராந்தாவில் நடுக்கத்தோடு உட்கார்ந்திருந்த நந்தினி... சாந்தினி... யாமினி... ஆகியோரிடம் ஆதியை அழைத்துப் போனார் ஒரு கான்ஸ்டபிள்.

"இவங்கதான் ஸார் முதல்ல இன்ஃபார்ம் பண்ணினாங்க..."

அவர்களை லேஸர் பார்வையால் ஆராய்ந்தார் ஆதி.

கான்ஸ்டபிள் தொடர்ந்தார்.

"இவங்கள்ல சாந்தினிங்கற இந்தப் பொண்ணு கொலையை நேரில் பார்த்திருக்கு... ஐ விட்னஸ் ஸார்..."

ஆதி சட்டென்று நிமிர்ந்தார்.

"கொலை ஹோட்டல் ரூமுக்குள் நடந்திருக்கு... எப்படி இந்தப் பொண்ணு கொலையை நந்தினி குறுக்கிட்டுச் சொன்னாள்.

"இந்த ஹோட்டல் ரூமுக்கு நேர் எதிரே

எத்தனை பேரும்மா...? ஒருத்தரா ரெண்டு

சாந்தினியைப் பார்த்து அவர் கேட்க - அவள்

நடுங்கும் ஒற்றை விரலை உயர்த்திக் காண்பித்தாள்.

2 திரில் டுடே

29

“ஒரே ஒரு ஆளா...?”

“ஆம்” என்பதுபோல் தலையை அசைத்தாள் சாந்தினி.

“ஆள் எப்படி இருந்தான்...”

அவள் கைகளை அசைத்து அபிநயிக்க முயல் - ஆதி பரபரத்தார்.

“வாயைத் திறந்து சொல்லுமா...”

நந்தினி மீண்டும் குறுக்கிட்டாள்.

“அவளாலே பேச முடியாது இன்ஸ்பெக்டர்...”

அவ பிறவியிலேயே ஊமை...”

திகைத்துப்போய் அவளைப் பார்த்தவர் - நந்தினி யாமினி இருவரிடமும் திரும்பினார்.

“மை குட்னஸ்...உங்க ரெண்டு பேரில் யாரும் அந்த ஆளைப் பார்க்கலையா...?”

நந்தினி கறுப்புக் கண்ணாடியும்.. மிடி டீசர்ட்டும் அணிந்த யாமினியைக் காட்டினாள்.

“ஷி ஈஸ் யாமினி... இவளோட டெலிபோன் பூத்தில் இருந்து டாக்டர் கிட்டே போனில் பேசிட்டு அப்புறமாத்தான் அவன் ஹோட்டல் அறைக்குப் போயிருக்கான்... கொலை செஞ்சிருக்கான்...”

“அவன் எப்படி இருந்தான்னு உன்னால சொல்ல முடியுமாமா யாமினி...?”

யாமினி மெல்லிய குரலில் சொன்னாள்.

“ஸாரி இன்ஸ்பெக்டர்... எனக்கு ரூபகத்தை நான் ஞாபகத்தில் வெச்சிக்கும்படி கண்பார்வை சுத்தமாக் கிடையாது... டாக்டர் கூட... மறுபடியும் அந்த ஆள் வந்தா ஜேக்ஸனோட டெலிபோனில் பேசின அந்த ஞாபகத்தையும் இல்லையா...?”

ஆளோட குரலை மட்டும்தான் நான் கேட்டேன்... “டாக்டர் ஜேக்ஸனுடன் உன்னோட பூத்தில் ஞாபகம் வெச்சிக்க வேண்டிய அவசியம் எப்படி

“என்னமா இது... கைக்கு எட்டினது வாய்க்கு இருந்து போன் பேசின கொலைகாரனின் குரலை எட்டலைங்கிற கதை மாதிரி சொல்றிங்க...”

ஆதி சலிப்பாய் அவர்களைப் பார்க்க

யாமினி தொடர்ந்து சொன்னாள்.

“ஆனா ஒருத்தரோட குரலை ஒரு முறைதிரிஞ்சது... அதனால் அவன் குரலை கேட்டால் போதும்... நான் அவ்வளவு சுலபத்தி

திரில் டுடே

மறக்கமாட்டேன்... எனக்கு அந்த ஆளோட குரல் ஞாபகம் இருக்கு இன்ஸ்பெக்டர்... இன்னொரு முறை கேட்டா நான் கரெக்ட்டா கண்டு பிடிச்சிடுவேன்...”

ஆதி சந்தேகத்தோடு அவளிடம் கேட்டார்.

“எத்தனையோ பேர் உன்னோட டெலி போன் பூத்துக்கு வர்றாங்க... போறாங்க... அத்தனை பேரோட குரலையும் உன்னால ஞாபகம் வெச்சிக்க முடியுமா என்ன...?”

“நீங்க தப்பா நினைச்சுக்கலைன்னா நான் உங்களை ஒரு கேள்வி கேக்கலாமா இன்ஸ்பெக்டர்...!”

“கேளுமா...”

“எத்தனையோ பேரை நீங்க தினமும் பார்க்க வேண்டியிருக்கு... எல்லா முகமும் பளிச்சுனு உங்க நினைவில் இருக்குமா...?”

“சில முகங்கள் நினைவில் இருக்கும்...”

“முதல் அறிமுகமா இருந்தால் கூடவா...?”

“ஆமா...”

“எப்படி...?”

“அந்த ஆளோட முக்கியத்துவத்தைப் பொறுத்து நினைவில் இருக்கும்... கேசுக்குத் தவையான ஆளன்னு மனசுக்குப் பட்டா முகம் நினைவில் பதிஞ்சிடும்...”

“அதே மாதிரித்தான் இன்ஸ்பெக்டர்... சில

“அதே மாதிரித்தான் இன்ஸ்பெக்டர்... சில ரூபகத்தை நான் ஞாபகத்தில் வெச்சிக்கும்படி

“டாக்டர் ஜேக்ஸனுடன் உன்னோட பூத்தில் ஞாபகம் வெச்சிக்க வேண்டிய அவசியம் எப்படி

“அவன் ஆள் சரியில்லைன்னு எனக்குத்

“அவன் ஆள் சரியில்லைன்னு எனக்குத் தவையான ஆளன்னு மனசுக்குப் பட்டா முகம் நினைவில் பதிஞ்சிடும்...”

திரில் டுடே

31

“எதை வெச்சு அவன் ஆள் சரியில்லைன்னு முடிவு பண்ணினேன்...”

“ஃபோன் பண்ணினதுக்கான காசைக் கொடுத்தவிதம்...”

“என்ன சொல்றே...?”

“என்னைப் பொறுத்த வரைக்கும் தொடுதலும்... ஒசைகளும்... கண் பார்வைக்குச் சமம்... ஒருத்தர் தொடறதை வெச்சே அவரோட மனசை உணர முடியும்... வேணுமின்னே என்கையைத் தடவி காசைக் கொடுத்தான்... எனக்கு சரீர்ன்னு கோபம் வந்தது... அவன் குரலை ஞாபகம் வெச்சிகிட்டேன்... அடுத்த முறை அவன் வந்தா... காசை அங்கே வெச்சிட்டுப்போன்னு சொல்லிடலாமே... அந்த ஆள் ஒரு கொலை காரன்னு சாந்தினியும்... நந்தினியும் வந்த சொன்னப்ப எனக்கு அதிர்ச்சியாயிடுச்சு...”

இன்ஸ்பெக்டர் ஆதி கவலையுட குழப்பமுமாய் அவர்களைப் பார்த்தார்.

“ஐ விட்னஸா சாந்தினி இருக்கா... ஆன அவளாலே பேச முடியாது... கொலைகாரனின் குரல் யாமினிக்குத் தெரியும்... ஆனா பேச முடிந்த அவளாலே பார்க்க முடியாது... சே... என்ன ஒதுரதிர்ஷ்டமான நிலைமை...”

நந்தினி வார்த்தைகளை வெளியிட்டாள்.

“இன்ஸ்பெக்டர்... நீங்க கவலைப்பட வேண்டாம்... சாந்தினியின் கை ஜாடைகளை என்னால ஓரளவுக்கு புரிஞ்சிக்க முடியும். தத்ருபமா வரையக் கூடிய திறமை எனக்கு இருக்கு... அவ கிட்டே அடையாளங்களை வாங் நான் அந்த கொலைகாரனை படமா வரைஞ் கொடுக்க முயற்சி பண்ணேன்... ஒரு வேளை அந்தப் படத்தில் இருக்கும் ஆசா கிடைச்சான்னா குரலை வெச்சு யாமினி அது அர் ஆள்தானான்னு உறுதிப்படுத்திடுவா...”

திரில் டுடே

நம்பிக்கை மெல்லிய கீற்றாகப் பரவ - நந்தினி... சாந்தினி... யாமினி... மூன்று பேரையும் பார்த்துத் தலையசைத்தார் ஆதி.

ஜீப்பை இயக்கிக் கொண்டே செல்போனில் சீஃப் டாக்டர் சரணோடு பேசினார் ஆதி.

“நான் இன்ஸ்பெக்டர் ஆதி பேசறேன்...”

“சொல்லுங்க இன்ஸ்பெக்டர்...”

“ஆபீசர்ஸ் காலனிக்குள் வந்துட்டோம்... இங்கே டாக்டர் நவநீத்தின் வீடு எங்கிருக்கு...? உங்களாலே லேண்ட் மார்க் சொல்ல முடியுமா...?”

“மெயின் ரோட்டிலா இருக்கிங்க...?”

“ஆமா...”

“நாலாவது வலது திருப்பம்... அந்த வீதியில் இடது பக்கம் பார்த்துட்டே போங்க... ‘ரிஷபா’ - ன்னு க்ரானைட்டில் செதுக்கின வீடு இருக்கும்... அதுதான் டாக்டர் நவநீத்துடைய வீடு...”

“தாங்க்யூ சரண்...”

“வெல்கம்...”

“ஒரு நிமிஷம்... ரிசீவரை வெச்சிடாதிங்க...”

“சொல்லுங்க இன்ஸ்பெக்டர்...”

“டாக்டர் ஜேக்ஸனுக்கு பதிலா நவநீத்தான் சர்ஜரி பண்ணப் போறார்ங்கற விஷயம் இந்த நிமிஷம் வரைக்கும் ஆஸ்பிட்டல்ல யாருக்கும் தெரியாதே...?”

“தெரியாது இன்ஸ்பெக்டர்...”

“அந்த விஷயத்தை ரகசியமாகவே வெச்சிருங்க... ஏன்னா... விஷயம் தெரிஞ்சா இவரோட உயிருக்கும் கொலையாளிகளால ஆபத்து ஏற்பட வாய்ப்பிருக்கு...”

திரில் டுடே

“அந்த பயம் எனக்கும் இருக்கு இன்ஸ் பெக்டர்... அதனால்தான் நவநீத்துக்கு போலீஸ் ப்ரொட்டெக்ஷன் கேட்டேன்...”

“தாங்க்யூ... ஸீயூ...”

போனை அணைத்து பாக்கெட்டில் போட்டுக் கொண்டவர் - அவர் சொன்ன வழிகளில் ஜீப்பை செலுத்தினார்.

‘ரிஷபா’ என்ற க்ரானைட் செதுக்கலைக் கண்களால் துழாவித் கொண்டே வந்தவர், அந்த வீடு கண்ணில் பட்டதும் இயக்கத்தை நிறுத்தினார்.

ஜீப்பில் வந்த கான்ஸ்டபிள்கள் ஷூக்கள் சப்திக்க - கீழே குதித்தார்கள்.

முகப்புக் கதவை நெருங்கி காலிங் பெல்லை அழுத்தினார்.

வீட்டுக்குள் மின்னலை சப்தம் கொட்டியது.

சொற்ப விநாடிகளுக்குப் பிறகு - கதவு திறக்கப்பட்டு ஒரு வேலைக்காரப் பெண் எட்டிப் பார்த்தாள்.

நிறையக் காக்கி உடைகளைப் பார்த்த திகைப்புடன் மிரட்சியான விழிகளோடு கேட்டாள்.

“யாரு வேணும்...?”

“டாக்டர் இருக்காரா...?”

“இருக்கார்...”

“இன்ஸ்பெக்டர் ஆதி வந்திருக்காரன்னு சொல்லுமா...”

அவர் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும்போதே - டாக்டர் நவநீத் வந்துவிட்டார்.

“ஹலோ டாக்டர்... ஐயாம் இன்ஸ்பெக்டர் ஆதி...”

“கிளாட் டு மீட் யூ...”

நவநீத் அவரிடம் கையைக் குலுக்கினார்.

திரில் டுடே

34

“சீஃப் டாக்டர் சரண் சொன்னாரா...?”

“உள்ளே வாங்க...”

அவரை வரவேற்று முன்னறையில் அமர வைத்துவிட்டுச் சொன்னார் நவநீத்.

“டாக்டர் சரண் எல்லாமே விபரமா சொன்னார்... சிஎம் கதிர்வாணனுக்கு சர்ஜரி பண்றதுக்காக வந்த வெளிநாட்டு டாக்டர் ஜேக்ஸன் கொலை செய்யப்பட்டுட்டார்... அவருக்கு பதிலா அந்த சர்ஜரியை நான் செய்யணும்ன்னு கேட்டுகிடார்... அதுக்கு ஒத்துகிட்டதன் மூலமா என்னோட உயிருக்கு ஆபத்து ஏற்பட்டிருக்குன்னு எனக்குத் தெரியும்... ஆனா நான் அதைப்பத்தியெல்லாம் கவலைப் படப் போறதில்லை...”

ஆதி மெலிதாய்ப் புன்னகைத்தார்.

“நீங்க அதைப்பத்திக் கவலைப்படவே வேண்டாம்... அது எங்களோட கவலை... உங்களுக்கு ப்ரொட்டெக்ஷன் குடுக்கறதுக்காகத் தான் இப்போ நான் வந்திருக்கேன்...”

“டாக்டர் சரண் சொன்னார்...”

ஆதி டாக்டர் நவநீத்தைப் பாதுகாக்கும் பணிக்தாக அழைத்துவரப்பட்ட செக்யூரிட்டி காப்ஸை அவரிடம் அறிமுகப்படுத்தி வைத்தார்.

“இவங்க ஒரு வளையம் மாதிரி நின்று உங்கக்குப் பாதுகாப்புக் கொடுப்பாங்க... டாக்டர் ஜேக்ஸனைக் கொலை செஞ்ச கொலை யாளியைப் பிடிக்கிற வரைக்கும் நீங்க எக்காரணத்தைக் கொண்டும் அந்த வளையத்தை உடைச்சிகிட்டு வெளியே போக வேண்டாம்...”

“எஸ் இன்ஸ்பெக்டர்...”

“பொதுவா உங்களுக்கு எந்த ஆபத்தும் இருக்காதுன்னு நினைக்கறேன்.. ஏன்னா நீங்கதான் கதிர்வாணனுக்கு சர்ஜரி பண்ணப் போறிங்கங்கற விஷயத்தை டாக்டர் சரண் இந்த நிமிஷம் வரை ரகசியமாவே வெச்சிருக்கார்...”

திரில் டுடே

35

விஷயம் பலருக்கும் தெரிஞ்சால்தானே அந்தத் தகவல் கொலையாளிக்கு எட்டி அவன் மூலமா உங்களுக்கு ஆபத்து ஏற்படும்...”

அந்த நிமிஷம் டெலிஃபோன் கொக்கரித்தது.

“ஹலோ... டாக்டர் நவநீத் ஹியர்...”

சொன்னவர் மறுமுனைக் குரலைக் காதில் வாங்கிவிட்டு - ரிசீவரை ஆதியிடம் நீட்டினார்.

“போன் உங்களுக்குத்தான் இன்ஸ்பெக்டர்...”

“எனக்கா...? நான் இங்கே வந்திருக்கேன்னு டாக்டர் சரண் ஒருத்தருக்குத்தான் தெரியும்... அவரா போன் பண்ணி இருக்கார்...?”

“இல்லை இன்ஸ்பெக்டர்... வேற யாரோ பேசறாங்க...”

குழப்பத்தோடு ரிசீவரை வாங்கிக் காதில் ஓட்ட வைத்தார் ஆதி.

“ஹலோ... இன்ஸ்பெக்டர் ஆதி பேசறேன்...”

“என்ன... டாக்டர் நவநீத்துக்குப் பாதுகாப்புக் குடுக்கிறீங்களா...? குடுங்க... குடுங்க... அதை உடைச்சிகிட்டு அவரைத் தீர்த்துக்கட்டிடுவோம்...கதிர்வாணனோட இஸ்ட் செக்யூரிட்டியை உடைக்கிறதுதான் கஷ்டம்... இது ஒண்ணும் எங்களுக்குக் கஷ்டம் இல்லையே... மொத்தத்தில் கதிர்வாணன் இனி ஆட்சிக்கு வரமாட்டார்...”

“டேய்ய...”

“புரியுது... புரியுது... டாக்டர் நவநீத் கதிர்வாணனுக்கு ஆப்ரேஷன் பண்ணப் போறாங்கற விஷயத்தைப் பரம ரகசியமா வெச்சிருந்திங்க... அது எப்படி எங்களுக்குத் தெரிஞ்சதுன்னு யோசிக்கிறிங்க... நாங்க உங்களை அல்லவா ஃபாலோ பண்ணோம்...! டாக்டர் நவநீத்துக்கு நீங்க பாதுகாப்பு போட்டதுமே எங்களுக்குப் புரிஞ்சு போச்சு... அவர்தான் கதிர்வாணனுக்கு ஆப்ரேஷன் பண்ணப் போறார்னு தெரிஞ்சிக் கிட்டோம்...டாக்டர் நவநீத்துக்கு நிறைவேறாத திரில் டுடே

36

ஆசைகள் ஏதாவது பாக்கி இருந்தா நிறைவேத்திக்கச் சொல்லுங்க... ஏன்னா எந்த நிமிஷத்தில் வேணா டாக்டர் நவநீத்தை அமரர் நவநீத்தா நாங்க மாத்திடுவோம்...”

“ஏய்... யாருடா நீ...?”

ஆவேசமாய் அவர் கேட்கக் கேட்க - கடகடவென்று சிரித்தான் அவன்.

பிறகு -

டொக்.

மறு முனைக்காரன் தொடர்பைத் துண்டித்து விட - கோபத்திலும், பதட்டத்திலும் சிவந்து போன முகத்தோடு நிமிர்ந்தார் இன்ஸ்பெக்டர் ஆதி.

மாலைத் தினசரியை வாங்கிக் கையில் சுருட்டிக் கொண்டு ஆட்டோவில் ஏறினான் அவன்.

இடத்தைச் சொல்லிவிட்டு இருக்கையில் சாய்ந்து அமர்ந்தான்.

சொற்ப நிமிஷங்களுக்கு இரைச்சலான பயணம்.

“இங்கே எங்கே ஸார் போகணும்...”

அவன் குறிப்பிட்ட ஏரியா வந்ததும் - ஆட்டோதயங்கி நிற்க -

“இப்படியே நிறுத்திக்கப்பா...”

அந்தத் தெருமுனையிலேயே இறங்கிக் கொண்டான் அவன்.

காசை வாங்கிக் கொண்டு ஒரு அரை வட்டம் போட்டு ட்ரப் ட்ரட்டென்ற ஓசையோடு ஆட்டோ

திரில் டுடே

37

தேய்ந்து விட - வேக நடை இட்டு - தெருவில் கோடியில் இருந்த வீட்டைத் தொட்டான்.

“காலிங் பெல்லுக்கு சப்தமிட ஆணை கொடுத்தான்.

‘திறந்த கதவுக்குப் பின்னே இன்னொரு இளைஞன்.

உள்ளே நுழைகிற அவனைப் பார்த்துக் கேட்டான்.

“என்ன பாபு...பதட்டமா இருக்கே...?”

“என்னோட போட்டோ பேப்பர்ல வந்திருக்கு சிங்காரம்...”

பாபு சொல்ல - அந்த சிங்காரமும் லேசான அதிர்ச்சியைத் தொட்டான்.

“எப்படி...? எப்படி உன்னோட போட்டோ போலீசுக்குக் கிடைச்சது...? சின்னத் தடயத்தைக் கூட விட்டு வெக்காம சர்வ ஜாக்கிரதையா டாக்டர் ஜேக்ஸனைத் தீர்த்துக் கட்டியிருக்கோம்ன்னு நினைச்சிட்டிருக்கேன்...”

“அந்த நினைப்பில் மண் விழுந்துடுச்சு...”

“எப்படி...?”

“நான் டாக்டர். ஜேக்ஸனைக் கொலை செய்யறதை ஒரு பொண்ணு நேரில் பார்த்துட்டா...”

“மைகுட்னஸ்...யார் அவ...?”

“அந்த ஹோட்டலுக்கு நேர் எதிரே ஒரு அபார்ட்மெண்ட் இருக்கு... அங்கிருந்து பைனா குலர் வெச்சப் பார்த்துட்டிருந்த ஒரு பொண்ணு கொலையை துல்லியமாப் பார்த்துட்டா...”

“சரி... உன்னோட போட்டோ எப்படி அவங்களுக்குக் கிடைச்சது...?”

“முழுசா சொல்றேன் கேளு... இந்த துரதிஷ்டத்திலும் ஒரு அதிர்ஷ்டம் என்னன்னா... கொலையை நேர்ல பார்த்த அந்தப் பொண்ணு ஒரு ஊமை... இந்த அதிர்ஷ்டத்திலும் ஒரு துரதிர்ஷ்டம் என்னன்னா... அவளோட சைகை திரில் டுடே

பாஷையை ஓரளவுக்குப் புரிஞ்சிக்கக்கூடிய இன்னொருத்தி அவளோட ரும் மேட். அவ ஒரு ஆர்ட்டிஸ்ட்... தத்ரூபமா படும் வரையக் கூடியவள்... இவள் விளக்கிச் சொன்ன அடையாளங்களை வெச்சப் பல படங்களை வரைஞ்சு தள்ளி... கடைசியில், அவங்க பார்த்த என்னோட உருவத்தைப் பிடிச்சிட்டாங்க... அந்த படம்தான் போட்டோ மாதிரி பேப்பர்ல வெளியிட்டிருக்காங்க... இந்தப் படத்தில் கண்ட நபரைக் காண்பவர்கள் உடனே போலீசுக்கு தகவல் தெரிவிக்கவும்ன்னு எல்லா பேப்பர்லயும் நியூஸ் தந்திருக்காங்க...”

சொல்லிக் கொண்டே பாவுவின் படம் வெளியாகியிருந்த பக்கத்தைப் புரட்டிக் காட்டினான்.

அதைப் பார்த்தவுடன் சிங்காரத்தின் உதடுகளில் புன்னகை பூத்தது.

“பாபு... இந்தப் படத்திலிருக்கிற ஆள் நீதான்னு சத்தியம் அடிச்சு சொன்னாலும் யாரும் நம்பமாட்டாங்க... ஏன்னா... டாக்டர் ஜேக்ஸனைக் கொலை செய்யறதுக்காக நீ மாறு வேஷத்தில் போயிருக்கே... மாறுவேஷத்திலிருந்த உன்னைத் தான் அந்த ஊமைப் பொண்ணு பார்த்திருக்கா... ஸோ அவ பார்த்த உருவத்தை தன் தோழியை வெச்ச வரைய வெச்சிருக்கா... அவ பார்த்த உருவத்துக்கும்... உன்னோட ஒரிஜினல் தோற்றத்துக்கும் சம்பந்தமே இல்லையே...”

“ஆமா... சம்பந்தம் இல்லைதான்... பேப்பரில் வந்திருக்கும் இந்தப் படத்தை வெச்ச அவ்வளவு சுலபத்தில் என்னை யாரும் அடையாளம் கண்டுபிடிக்க முடியாதுதான்...”

“அப்படின்னா உன்னோட பதட்டம் தேவையில்லாதது...”

“இல்லை சிங்காரம்... என்னோட பதட்டத்தில் நியாயம் இருக்கு...”

திரில் டுடே

“என்ன சொல்றே...?”

“மத்தவங்களால என்னைக் கண்டுபிடிக்க முடியலைன்னாலும் அந்த ஊமைப் பொண்ணு என்னை எங்காவது பார்த்தா கண்டுபிடிக்கறதுக் கான வாய்ப்பிருக்கு...”

“எப்படி...?”

“மாறு வேஷம் போட்டுகிட்ட நான் கண்ணாடி போட்டக்காம விட்டது என்னோட தப்பு... என்னோட கண்கள்... மூக்குக்கு மேல் இருக்கிற சின்னக் கரும்புள்ளி... இதையெல்லாம் பைனாகுலர் மூலமா துல்லியமா அவ பார்த்திருப்பா... நான் எந்தத் தோற்றத்தில் இருந்தாலும் இந்த இரண்டு அடையாளங்களும் அவளுக்குள்ளே சந்தேகத்தைத் தூண்டி விடறதுக்கான வாய்ப்புக்கள் அதிகம்...”

“அதனால்...?”

“அவளை விட்டு வெக்கறது நமக்கு நல்லதில்லை...”

“பாபு...?”

“நம்மைக் காப்பாத்திக்கறதுக்காக நாம் எத்தனை கொலை வேணா செய்யலாம்... அதான் என்னோட பாலிசி...”

“பாபு... அவள் உன்னை எங்கேயாவது எப்பவாவது நேரில் பார்த்தால்தானே அவ உன்னைக் காட்டிக் கொடுக்க வாய்ப்பு ஏற்படும்...”

“நீ சொல்றது தப்பு... போலீஸ் ரெக்கார்ட்ஸ்ல என்னோட போட்டோ இருக்கு... பழைய க்ரிமினல்ஸோட ஆல்பத்தை அவ கிட்டே போலீஸ் காட்டினாங்கன்னா அதில் இருக்கும் என்னோட போட்டோவை அவ அடையாளம் கண்டுபிடிக்க நிறைய வாய்ப்பிருக்கு... அதுக்கு முன்னால அவளைத் தீர்த்துக் கட்டணும்...”

திரில் டுடே

40

“நான் இதை யோசிக்கலை...”

“அவளை மட்டுமல்ல... அவளோட தங்கி யிருக்கும் இன்னொரு குருட்டுப் பொண்ணையும் தீர்க்கணும்...”

“ஏன்...?”

“அவளுக்கு என்னோட குரல் மனசில் நல்லாப் பதிஞ்சுபோயிருக்காம்... மறுபடியும் எங்கே கேட்டாலும் உடனே அடையாளம் கண்டுபிடிச்சிடுவேன்னு போலீஸ் கிட்டே சொல்லியிருக்கா... அவளையும் விட்டு வெக்கலாமா...?”

சிங்காரம் தலையை ஆட்டியபடியே சொன்னான்.

“விட்டு வெக்கக் கூடாது...”

“அடுத்து நந்தினிங்கற கால் ஊனமான பொண்ணு...”

“அவ என்ன செஞ்சா...?”

“அவதானே என்னோட படத்தை வரைஞ்சு போலீஸ்கிட்டே கொடுத்திருக்கா... ஊமைப் பொண்ணு சாந்தினி சொன்ன அடையாளங்களை வெச்சு கிட்டத்தட்ட நூறு படங்களுக்கும் மேல வரைஞ்சு காட்டி கடைசியில் அவள் பார்த்த உருவத்தைக் கொண்டு வந்தாளாம்... இவ்வளவு படம் வரைஞ்சதில் என்னை நேரில் பார்த்த அனுபவம் அவளுக்கு ஏற்பட்டிருக்கும்... ஊமைப் பொண்ணால நமக்கு என்ன ஆபத்து இருக்கோ... அதே அளவு ஆபத்து இந்த கால் ஊனமான பொண்ணு நந்தினியாலும் ஏற்பட வாய்ப்பு இருக்கு...”

“அதனால் அவளையும் தீர்த்துக் கட்டணும்...?”

“எஸ்...”

“அந்த மூணு பொண்ணுங்களையும் எப்படிக் கொல்லப் போறோம்...?”

திரில் டுடே

41

“யோசிக்கலாம்... நல்லா யோசிச்சு... பக்கவா திட்டம் போட்டு போலீசில் மாட்டிக்காம இந்தக் கொலைகளை செய்யலாம்...”

இந்த வாக்கியத்தைச் சொல்கிற போதே பாபு தீவிரமான யோசனையில் மூழ்கிவிட்டான்.

அமெரிக்கத் தூதரகத்தைச் சேர்ந்த அதிகாரி நெல்ஸனை அந்த நள்ளிரவு டெலிஃபோன் கலைத்தது.

போர்வையை உதறிவிட்டு எழுந்து உட்கார்ந்தார். சுவரில் பொருத்தியிருந்த எலக்ட்ரானிக் டைம்பீஸைப் பார்த்தார். நேரம் 11.57.

“இந்நேரத்திற்கு யார் டெலிஃபோனில்...?”

யோசித்துக் கொண்டே ரிஸீவரை எடுத்து காத் மடலோடு உரசி “எஸ்” என்றார்.

“மிஸ்டர். நெல்ஸன்...?”

“ஸ்பீக்கிங்...”

“உங்கள் தூக்கத்தைக் கெடுத்ததற்காக மன்னிக்க வேண்டும் நெல்ஸன்...”

“நீங்கள் யார்...?”

“டாக்டர் மோகன் ப்ரசாத். சென்னை ஜென்ரல் ஹாஸ்பிடல் டீன்...”

“என்ன விஷயம் டாக்டர்...?”

“நீங்கள் உடனே ஜி.ஹெச்.சுக்கு வர வேண்டும்.”

“ஏதாவது அவசரமா...?”

“மிக மிக அவசரம்...”

“விஷயம் என்னவென்று தெரிந்து கொள்ளலாமா? இல்லாவிட்டால் ஹாஸ்பிடல் திரில் டுடே

வந்து சேர்வதற்குள் எனக்கு பி.பி.ஏறிவிடும். விஷயத்தைக் கோடிட்டு சொன்னால் போதும்.”

“சிகாக்கோவிலிருந்து சென்னைக்கு வந்த டாக்டர் ஜேக்ஸன் கொலை செய்யப்பட்டதில் இப்போது புதிதாய் ஒரு பிரச்னை முளைத் திருக்கிறது.”

“பிரச்சனையா...?”

“எஸ்... அந்தப் பிரச்சனையை உடனடியாய் வெளிச்சத்துக்கு கொண்டு வர முடியாது. அதுமட்டும் இல்லை; உங்கள் நாட்டின் அனுமதி இல்லாமல் அந்தப் பிரச்சனையை நாங்கள் கையாளவும் முடியாது. நீங்கள் உடனே ஜி.ஹெச் வந்தால் இது பற்றி பேசிக் கொள்ளலாம்...”

“அரைமணி நேரத்திற்குள் வந்து விடுகிறேன்” நெல்ஸன் ரிஸீவரை வைத்துவிட்டு பரபரப்போடு எழுந்தார். பக்கத்தில் படுத்து இருந்த அவருடைய மனைவி லாரா தூக்கக் கலக்கத்தில் புலம்பினாள்.

“டியர்...! எங்கே கிளம்பி விட்டீர்கள்...?”

“லாரா...! எழுந்து கதவைச் சாத்திக்கொள். டாக்டர் ஜேக்ஸன் கொலை சம்பந்தமாய் இப்போது ஏதோ ஒரு புதுப்பிரச்னை தோன்றியிருக்கிறதாம். சென்னை தலைமை டாக்டர் ஃபோன் செய்து அழைத்து இருக்கிறார்...”

லாரா கலவரமாய் எழுந்து உட்கார்ந்தாள். “பொறுங்கள் டியர்... இந்த நள்ளிரவு டெலி போன்களை நம்ப முடியாது. ஃபோனில் பேசியது டாக்டர்தானா...?”

“டாக்டர்தான்...!”

“எதற்கும் செக்யூரிட்டியைக் கூட்டிக் கொண்டு போங்கள்...”

நெல்ஸன் தான் அணிந்திருந்த நைட் கவுனை உரிந்துவிட்டு வேறு உடைக்கு மாறி கார்ட்லஸ் ஃபோனில் வீட்டுக்கு வெளியே இருந்த செக்யூரிட்டிகளுக்கு தகவல் கொடுத்துவிட்டு திரில் டுடே